

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Τοποθέτηση της Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού Δρ Λίνας Μενδώνη στην εκδήλωση με θέμα «Η Υπόθεση των Μαρμάρων του Παρθενώνα και ο Μύθος του Οικουμενικού Μουσείου: Πολιτικές και Πολιτική»,

Νομική Σχολή Cardozo, Νέα Υόρκη, 28 Απριλίου 2022

Αγαπητά μέλη του διδακτικού προσωπικού και της φοιτητικής κοινότητας της Νομικής Σχολής Cardozo της Νέας Υόρκης, κυρίες και κύριοι,

Με μεγάλη χαρά απευθύνομαι σήμερα σε όλους εσάς στο πλαίσιο της εκδήλωσης «Η Υπόθεση των Μαρμάρων του Παρθενώνα και ο Μύθος του Οικουμενικού Μουσείου: Πολιτικές και Πολιτική». Επιτρέψτε μου να εκφράσω τις θερμότερες ευχαριστίες μου προς τους διοργανωτές, τον Καθηγητή David Rudenstine, το Cardozo Arts and Entertainment Law Journal, την Benjamin B. Ferencz Human Rights and Atrocity Prevention Clinic και το Fame Center για την τιμητική πρόσκληση και την δυνατότητα να παρουσιάσω εν συντομία τις θέσεις της Ελληνικής Κυβέρνησης για το ζήτημα των Γλυπτών του Παρθενώνα. Ενός θέματος με επιστημονικές, νομικές, πολιτικές και ηθικές πτυχές και μεγάλης σημασίας διεθνείς προεκτάσεις, το οποίο εξακολουθεί να παραμένει ανεπίλυτο.

Στο πέρασμα των ετών, οι Ελληνικές Αρχές και η διεθνής επιστημονική κοινότητα θεωρώ ότι έχουν καταδείξει με ακλόνητα επιχειρήματα τα πραγματικά περιστατικά της αφαίρεσης των Γλυπτών του Παρθενώνα από το Λόρδο Έλγιν, πριν από 200 περίπου χρόνια. Ουδείς καλόπιστος και αντικειμενικός κριτής διατηρεί πλέον την παραμικρή αβεβαιότητα και αμφιβολία για τα κίνητρα και τις μεθόδους του. Κινούμενος με ιδιοτέλεια και καιροσκοπισμό και αποσκοπώντας στο οικονομικό όφελος, τη δημοσιότητα και την προβολή, ο Έλγιν μετέφερε παράνομα και αθέμιτα μέσα – δωροδοκίες, διπλωματικές πιέσεις και ψευδείς ισχυρισμούς – για να διαρπάξει και να εξάγει από την Ελλάδα, χωρίς πραγματική νόμιμη άδεια, τα Γλυπτά του Παρθενώνα, μαζί με πλήθος άλλων ελληνικών αρχαιοτήτων, σε μια καταφανή πράξη κατά συρροή και εξακολούθηση κλοπής. Μιας κλοπής, που συνοδεύτηκε από πρωτοφανείς βανδαλισμούς, οι οποίοι προξένησαν διαπιστωμένες ανυπολόγιστες φθορές και καταστροφές στα μνημεία, πέραν της ζημίας και βλάβης στην φυσική, νοηματική και αισθητική τους ακεραιότητα. Εν συνεχεία, λειτουργώντας κατά βάση ως αρχαιοκάπηλος, ο Έλγιν πώλησε τα Γλυπτά -δια της Βρετανικής Κυβέρνησης- στο Βρετανικό Μουσείο, το οποίο εν γνώσει του αποδέχθηκε τα προϊόντα της κλοπής, αγνοώντας το τεράστιο σκάνδαλο που ξέσπασε στην Βρετανική και διεθνή κοινή γνώμη, τις ευθείες καταγγελίες και τις έντονες διαμαρτυρίες εξεχουσών προσωπικοτήτων της εποχής σε ολόκληρη την Ευρώπη.

Ο αγώνας της Ελλάδας για τον επαναπατρισμό των Γλυπτών ξεκίνησε εξαιρετικά ενωρίς, σχεδόν αμέσως μετά τη συγκρότηση του Ελληνικού Κράτους. Το τελευταίο, με την ταυτόχρονη σχεδόν ίδρυση της Αρχαιολογικής Υπηρεσίας, της παλαιότερης του είδους της στην Ευρώπη, κατέδειξε εμπράκτως την ισχυρή βούλησή του να προασπίσει την πολιτιστική κληρονομιά της Χώρας. Έκτοτε ο αγώνας αυτός υπήρξε συνεχής και αδιάλειπτος. Διεθνοποιήθηκε, μάλιστα, και τέθηκε σε συστηματική και μαχητική βάση στις αρχές της δεκαετίας του 1980 από την

αείμνηστη Μελίνα Μερκούρη, με την υποβολή επίσημου αιτήματος προς το Βρετανικό Μουσείο και στην UNESCO.

Η θέση της Ελλάδας στο συγκεκριμένο ζήτημα ήταν εξαρχής και παραμένει εθνική, ομόφωνη, ομόθυμη, αμετάβλητη και σαφής. Από νομικής πλευράς, η βίαιη και καταστροφική απόσπαση των Γλυπτών του Παρθενώνα από το μνημείο και η απομάκρυνσή τους από το φυσικό και εννοιολογικό τους περιβάλλον αντέβαινε στους ισχύοντες νόμους, το κοινό περί δικαίου αίσθημα και τα χρηστά ήθη της εποχής, που συντελέστηκε.

Σήμερα, εξακολουθεί να αντίκειται στο εθνικό και διεθνές δίκαιο, τις διεθνείς συμφωνίες και συμβάσεις, καθώς και στις κοινώς αποδεκτές αρχές και αντιλήψεις για την προστασία και διαχείριση της πολιτιστικής κληρονομιάς. Ως εκ τούτου, το Ελληνικό Κράτος δεν δύναται και δεν πρόκειται ποτέ να αναγνωρίσει στο Βρετανικό Μουσείο οποιοδήποτε δικαίωμα κυριότητας, κατοχής και νομής επί των Γλυπτών του Παρθενώνα. Το Ελληνικό Κράτος υποχρεούται συνταγματικά και νομιμοποιείται ηθικά να αξιώνει και να επιδιώκει με κάθε νόμιμο και πρόσφορο μέσο την οριστική, μόνιμη και αμετάκλητη επιστροφή τους προς επανόρθωση του δικαίου και της ηθικής τάξης, αλλά και αποκατάσταση της ακεραιότητας του μνημείου.

Η αξίωση της Ελλάδας για την επιστροφή και επανένωση των Γλυπτών του Παρθενώνα εδράζεται σε ακλόνητα ιστορικά, επιστημονικά, νομικά και ηθικά θεμέλια. Έχει, ωστόσο, επιπρόσθετα μια ευρύτερη και πανανθρώπινη πολιτισμική διάσταση. Σε αντίθεση με άλλα ληλατημένα καλλιτεχνικά έργα και μνημεία της πολιτιστικής κληρονομιάς, που χαρακτηρίζονται από αυτοτελή, αυθύπαρκτη και ανεξάρτητη από το εκάστοτε φυσικό περιβάλλον υπόσταση, τα Γλυπτά του Παρθενώνα αποτελούν οργανικά και αναπόσπαστα μέρη ενός σύνθετου αρχιτεκτονήματος και καθολικού καλλιτεχνικού δημιουργήματος, τα οποία συναποτελούν με αυτό μια ενιαία και αδιαίρετη φυσική, αισθητική και νοηματική οντότητα. Ως όλον δε, το οικοδόμημα βρίσκεται σε άμεση διαλεκτική σχέση και συνάφεια με τα οικοδομήματα που το περιβάλλουν, και που μαζί με αυτό συγκροτούν στο σύνολό τους μια αδιάσπαστη ενότητα, η οποία προσδιορίζεται και αναδεικνύεται από το βράχο και το φυσικό τοπίο της Ακρόπολης των Αθηνών. Η ενότητα αυτή έχει συγκεκριμένο ιδεολογικό και νοηματικό υπόβαθρο, και εκπέμπει συγκεκριμένα μηνύματα και συμβολισμούς.

Η βίαιη απομάκρυνση των Γλυπτών από το φυσικό τους περιβάλλον διαρρηγνύει αυτήν την ενότητα, αποστερεί το εννοιολογικό πλαίσιο, που καθιστά δυνατή την κατανόηση και ερμηνεία τους, διαστρεβλώνει και αλλοιώνει τα μηνύματα και τους συμβολισμούς του ίδιου του Παρθενώνα και ολόκληρου του μνημειακού συγκροτήματος της Ακρόπολης. Αλλοίωση αυτού του είδους συνιστά καίρια και απαράδεκτη ζημία για κάθε μνημείο. Πόσο μάλλον για ένα Μνημείο Παγκόσμιας Πολιτιστικής Κληρονομιάς της UNESCO. Και κυρίως για ένα από τα σημαντικότερα και το πλέον εμβληματικό μνημείο, τον Παρθενώνα, ο οποίος εκτός από δημιουργήμα μοναδικής καλλιτεχνικής σπουδαιότητας και αξίας, αναγνωρίζεται ως κατεξοχήν σύμβολο των θεμελιωδών αρχών και αξιών τόσο του ευρωπαϊκού και του δυτικού πολιτισμού, όσο και της παγκόσμιας κοινωνίας των πολιτών που εκπροσωπεί ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών.

Η ανοχή στη διαιώνιση της κατάλυσης της ενότητας και της βάνανσης προσβολής της ακεραιότητας και της αυθεντικότητάς ενός μνημείου με παγκόσμια συμβολική αξία και ενοποιό δύναμη αυτής της βαρύτητας και σημασίας, που επί χιλιετηρίδες έχει αναχθεί

υπεράνω πρόσκαιρων συσχετισμών και σκοπιμοτήτων, συνιστά ένα διαρκές ηθικό και πολιτισμικό έγκλημα με πανανθρώπινες συνέπειες. Αυτός ακριβώς είναι και ο λόγος για τον οποίο από την πρώτη στιγμή το δίκαιο αίτημα για την επιστροφή στην Αθήνα και την επανένωση των Γλυπτών του Παρθενώνα δεν περιορίστηκε σε ελληνικό εθνικό πλαίσιο, αλλά απέκτησε διεθνείς και οικουμενικές διαστάσεις. Αναδείχθηκε και διατηρήθηκε ως ένα καθολικό, επιτακτικό και πάντα επίκαιρο αίτημα της απανταχού Κοινωνίας των Πολιτών, που έχει κερδίσει την αναγνώριση και πάγια στήριξη της UNESCO και των λοιπών Διεθνών Οργανισμών. Σε συμβολικό επίπεδο έχει καταστεί συνώνυμο της διεθνούς απαίτησης για καθολικό σεβασμό και προάσπιση της κοινής πολιτιστικής κληρονομιάς της ανθρωπότητας. Γι' αυτό το λόγο κερδίζει διαρκώς νέους υποστηρικτές σε ολόκληρο τον κόσμο και έχει οδηγήσει στη συγκρότηση Εθνικών Επιτροπών σε πολλές χώρες για το συντονισμό και την εντατικοποίηση των δράσεων, που θα συμβάλλουν στην ευόδωση του κοινού στόχου.

Πέρα από νομικό, επιστημονικό και ηθικό, το ζήτημα της επανένωσης των Γλυπτών του Παρθενώνα είναι και εξόχως πολιτικό και κυβερνητικό. Έως πρόσφατα, η Βρετανική Κυβέρνηση ισχυριζόταν ότι μόνο αρμόδιο να χειριστεί το ζήτημα αυτό είναι το Βρετανικό Μουσείο, μολονότι η πάγια στάση του τελευταίου υπαγορεύεται από την απόφαση του Κοινοβουλίου γνωστή ως "British Museum Act" του 1963. Τον περασμένο Σεπτέμβριο, ωστόσο, ο ισχυρισμός αυτός καταρρίφθηκε από την ομόφωνη απόφαση της Διακυβερνητικής Επιτροπής της UNESCO για την Προώθηση της Επιστροφής των Πολιτιστικών Αγαθών στις Χώρες Προέλευσης ή την Αποκατάστασή τους σε περίπτωση Παράνομης Ιδιοποίησης. Η απόφαση αυτή χαρακτηρίζει την υπόθεση καθαρά διακυβερνητική και την αποδίδει στην αρμοδιότητα της Βρετανικής Κυβέρνησης, την οποία καλεί να αναθεωρήσει τη στάση της και να προχωρήσει σε καλόπιστο διάλογο με την Ελλάδα επί της νόμιμης και δίκαιης απαίτησής της. Ταυτόχρονα εκφράζει ανησυχία για το γεγονός ότι το ζήτημα παραμένει σε εκκρεμότητα, αλλά και απογοήτευση που οι έως τώρα σχετικές συστάσεις της δεν έχουν εφαρμοστεί. Το ζήτημα ετέθη μετ' επιτάσεως και στη Βουλή των Λόρδων, πολλά μέλη της οποίας παραδέχθηκαν ότι η Βρετανία κατέχει το μεγαλύτερο αριθμό κλεμμένων πολιτιστικών αγαθών στον κόσμο, και επισήμαναν ότι ο ίδιος ο Πρωθυπουργός Boris Johnson είχε στο παρελθόν αρθρογραφήσει με σθένος υπέρ της επιστροφής των Γλυπτών στην Ελλάδα.

Την ίδια στιγμή, καθίσταται σαφές ότι και η μέχρι σήμερα πολιτική του Βρετανικού Μουσείου είναι αντιπαραγωγική και μακροπρόθεσμα αδιέξοδη. Παρέμεινε όλα αυτά τα χρόνια προσκολλημένο με αδιαλλαξία και εμμονή σε μια αναχρονιστική στάση πλήρους άρνησης, ανακυκλώνοντας μυθεύματα, σοφιστείες, ακόμη και ψεύδη, σε μια προσπάθεια να συντηρήσει μια επίφαση νομιμότητας, ηθικής τάξης και δέουσας επιμέλειας γύρω από την κατοχή και διαχείριση των Γλυπτών. Στην εποχή του διαδικτύου και της μαζικής πληροφόρησης, ωστόσο, τα εξαρχής έωλα και αδύναμα επιχειρήματά του δεν πείθουν πλέον κανέναν. Αντιθέτως, αντιμετωπίζονται και στηλιτεύονται με αυξανόμενη ένταση τόσο εκτός όσο και εντός της Βρετανίας. Φθείρουν τη δημόσια εικόνα, απογυμνώνουν και ταπεινώνουν την ηθική υπόσταση, σπαταλούν και απομειώνουν το επιστημονικό έρεισμα του Βρετανικού Μουσείου ως πολιτιστικού οργανισμού διεθνούς κύρους. Γι' αυτό όλο και συχνότερα οι εκπρόσωποί του επιλέγουν να αντιπαρέρχονται τις διευρυνόμενες αποδοκιμασίες και επικρίσεις με μια ένοχη όσο και εύγλωττη σιωπή και αμηχανία.

Η αμηχανία αυτή σχετίζεται αναμφίβολα και με το γεγονός ότι σε παγκόσμιο επίπεδο οι σύγχρονες μουσειολογικές τάσεις και αντιλήψεις για τη διαχείριση και προβολή της πολιτιστικής κληρονομιάς θέτουν πλέον υπό ευθεία αμφισβήτηση τα μουσεία παλαιού τύπου με αυτοκρατορικές και αποικιοκρατικές καταβολές, που είχαν ως αφετηρία και βασικό συστατικό στοιχείο του χαρακτήρα και της νοοτροπίας τους την ανταγωνιστική συλλογή και επίδειξη παντός είδους «αποκτημάτων» και «τροπαιίων». Πριν από 20 χρόνια, 19 μουσεία της Ευρώπης και της Αμερικής – ανάμεσα στα οποία και το Βρετανικό Μουσείο – προσπάθησαν να αμβλύνουν την αυξανόμενη πίεση δια της λεγόμενης «Διακήρυξης για τη σημασία και την αξία των οικουμενικών μουσείων», στην οποία επιχειρηματολόγούσαν εναντίον του επαναπατρισμού πολιτιστικών αγαθών με την αιτιολογία ότι τα μουσεία αυτά «υπηρετούν όχι μόνο τους πολίτες ενός έθνους αλλά τους ανθρώπους κάθε έθνους».

Ωστόσο, οι νεόκοποι αυτοί ισχυρισμοί περί «οικουμενικής απήχησης» και «εγκυκλοπαιδικού χαρακτήρα», ωσάν της εποχής του Διαφωτισμού, έχουν ήδη αποδομηθεί πλήρως από την επιστημονική κοινότητα ως οπισθοδρομικοί, μυωπικοί και προσχηματικοί. Ένας μύθος, που μόνο σκοπό έχει την υπεράσπιση του υφιστάμενου status quo και ενός ιδεολογικού αφηγήματος προσκολλημένου σε παρωχημένες αντιλήψεις της εποχής του Johann Joachim Winckelmann, που συνεχίζει να αντιμετωπίζει τα πολιτιστικά αγαθά εντελώς μονοδιάστατα ως αυτοτελή και αυθύπαρκτα έργα τέχνης, πλήρως αποκομμένα και αποξενωμένα από οποιοδήποτε ιστορικό και εννοιολογικό πολιτισμικό πλαίσιο. Όπως ήδη καταδείχθηκε, ειδικά στην περίπτωση των Γλυπτών του Παρθενώνα κάθε απόπειρα τέτοιας θεώρησης επιφέρει ευθεία και ανεπίτρεπτη αλλοίωση και αλλοτρίωση της ίδιας τους της φύσης και υπόστασης.

Νομίζω ότι η νέα αυτή πραγματικότητα θα πρέπει να έχει αρχίσει ήδη να απασχολεί τους υπευθύνους του Βρετανικού Μουσείου, καθώς μακροπρόθεσμα υπονομεύει το ρόλο του και θέτει σε κίνδυνο το ίδιο το μέλλον του. Το Βρετανικό Μουσείο πρέπει να δείξει ότι εξελίσσεται, ότι αφουγκράζεται τους προβληματισμούς και τις απαιτήσεις του παγκόσμιου κοινού, στο οποίο δηλώνει ότι απευθύνεται, και ότι αποσειεί από πάνω του τα βαρίδια και τις εκκρεμότητες του παρελθόντος. Η επιστροφή και αποκατάσταση της ενότητας των Γλυπτών του Παρθενώνα αποτελεί σίγουρα την μεγαλύτερη και πλέον βαρύνουσα από αυτές τις εκκρεμότητες. Μια εκκρεμότητα ιστορική, πολιτισμική, επιστημονική, αισθητική, πολιτική και ηθική.

Την ίδια στιγμή, η Ελληνική Δημοκρατία ενισχύει την επιχειρηματολογία της διεκδίκησής της με απτές αποδείξεις της ισχυρής της βούλησης και της έμπρακτης δυνατότητας και ικανότητάς της να προστατεύσει, να διατηρήσει, να αναδείξει και να διαχειριστεί με τον βέλτιστο και ενδεδειγμένο επιστημονικά και τεχνικά τρόπο τα Γλυπτά, μόλις αυτά επιστραφούν. Εδώ και δεκαετίες υλοποιεί ένα υποδειγματικό και αξιοθαύμαστο έργο συντήρησης, αποκατάστασης και αναστήλωσης του συνόλου των μνημείων της Ακρόπολης, του Παρθενώνα συμπεριλαμβανομένου. Προχώρησε στη δημιουργία του νέου Μουσείου της Ακρόπολης, ενός μουσείου αφιερωμένου σε αυτά τα μνημεία, που σχεδιάστηκε, ανεγέρθηκε και εξοπλίστηκε με τις πλέον σύγχρονες προδιαγραφές, προκειμένου να στεγάσει, υπό τις βέλτιστες δυνατές συνθήκες, τα Γλυπτά μετά τον επαναπατρισμό τους. Κατ' αυτόν τον τρόπο κατέρριψε και το τελευταίο επιχείρημα του Βρετανικού Μουσείου ότι η Ελλάδα δεν διέθετε κατάλληλες και αντάξιες υποδομές φιλοξενίας. Έχουν ήδη συμπληρωθεί περισσότερα από δέκα χρόνια εξαιρετικά επιτυχημένης λειτουργίας του μουσείου αυτού, που συγκαταλέγεται στα σπουδαιότερα και πλέον αναγνωρίσιμα, δημοφιλή και επισκέψιμα του κόσμου.

Η Ελληνική Πολιτεία δηλώνει συνεχώς την ειλικρινή πρόθεσή της να συνδράμει και να συνεργαστεί δημιουργικά με το Βρετανικό Μουσείο, όπως έχει ήδη πράξει και με άλλα μουσεία. Προκειμένου η επιστροφή των Γλυπτών του Παρθενώνα να μην δημιουργήσει κενό στις συλλογές και στο εκθεσιακό του πρόγραμμα, προσφέρει σε αντάλλαγμα περιοδικές εκθέσεις και δάνεια αρχαιοτήτων υψηλού κύρους, καλλιτεχνικής και ιστορικής σπουδαιότητας και αξίας που θα διατηρούν αμείωτο και θα ανανεώνουν το ενδιαφέρον του κοινού. Σε μια εξαιρετικά ουσιαστική και συμβολική κίνηση, η Περιφερειακή Κυβέρνηση της Σικελίας αποφάσισε πρόσφατα να καταθέσει προς έκθεση με προοπτική μόνιμου επαναπατρισμού το λεγόμενο «Θραύσμα Fagan». Απότμημα της ζωφόρου του Παρθενώνα, που εικονίζει το πόδι της θεάς Αρτέμιδας και φυλασσόταν στο Μουσείο Antonino Salinas του Παλέρμο. Σε αντίδοση η Ελλάδα ανέλαβε την υποχρέωση να στείλει στο Παλέρμο δύο σημαντικές αρχαιότητες του Μουσείου Ακρόπολης, μία κάθε τέσσερα χρόνια. Η πρώτη εξ αυτών, ένας κορμός αγάλματος της Αθηνάς, φιλοξενείται ήδη στο Μουσείο Salinas.

Επίσης, δεν θα πρέπει να παραγνωρίζουμε τις τεράστιες δυνατότητες που παρέχουν πλέον οι τεχνολογίες τρισδιάστατης ψηφιακής σάρωσης και δημιουργίας υπερυψηλής πιστότητας ακριβών αντιγράφων. Το Ινστιτούτο Ψηφιακής Αρχαιολογίας της Βρετανίας έχει ήδη προτείνει τη λύση αυτή για τα Γλυπτά του Παρθενώνα, την οποία στηρίζουν και οι «Times» ως βέλτιστη για το Βρετανικό Μουσείο μετά την επιστροφή των πρωτότυπων στην Ελλάδα. Δυστυχώς το Μουσείο επί του παρόντος όχι μόνο αντιτίθεται στην προοπτική αυτή, αλλά πρόσφατα απαγόρευσε στο Ινστιτούτο να συνεχίσει τις σχετικές δοκιμές που είχε ξεκινήσει σε δείγμα των Γλυπτών.

Την ετοιμότητα της Ελλάδας για γόνιμη και καλόπιστη συνεργασία με τη βρετανική πλευρά επανέλαβε με σαφήνεια ο Έλληνας Πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης στην προ ολίγων μηνών συνάντησή του με το Βρετανό ομόλογό του, όπου έθεσε για μια ακόμη φορά επίσημα το ζήτημα της επανένωσης των Γλυπτών. Ταυτόχρονα, η χώρα μας διαβεβαιώνει ότι όσο το Βρετανικό Μουσείο εμμένει στην άρνησή του, η ελληνική πλευρά από κοινού με τους διαρκώς αυξανόμενους ανά τον κόσμο υποστηρικτές της θα συνεχίσει να εντείνει την πίεση έως ότου αυτή καταστεί αφόρητη και το Μουσείο αναγκαστεί να αναθεωρήσει την πολιτική του. Τα αποτελέσματα είναι ήδη εμφανή και εντός του Ηνωμένου Βασιλείου. Σύμφωνα με πρόσφατη δημοσκόπηση της βρετανικής κοινής γνώμης, το 60% των Βρετανών τάσσεται υπέρ της επιστροφής των Γλυπτών στην Ελλάδα. Το ισχυρό αυτό ρεύμα οδηγεί πλέον ακόμη και τα πλέον συντηρητικά βρετανικά μέσα ενημέρωσης να αλλάξουν στάση. Σε κεντρικό άρθρο που έκανε διεθνή αίσθηση, η εφημερίδα “The Times” του Λονδίνου, ένας από τους πλέον ένθερμους πολέμιους της επιστροφής των Γλυπτών στο παρελθόν, δήλωσε πριν από λίγο καιρό ευθέως και επισήμως ότι μετά από 50 χρόνια αναθεωρεί τη θέση της και ζητά από τη Βρετανική Κυβέρνηση να αποδεχτεί την επανένωση των Γλυπτών στην Αθήνα.

Κλείνοντας, θα ήθελα να επιβεβαιώσω ότι η ελληνική πλευρά επικουρούμενη από τις απανταχού Εθνικές Επιτροπές και την ιδιαίτερα ευαισθητοποιημένη πλέον διεθνή κοινή γνώμη θα συνεχίσει να αξιοποιεί τις δυνατότητες που παρέχουν ο διάλογος και η πολιτιστική διπλωματία με πίστη, καρτερικότητα και υπομονή, αλλά και με ενισχυμένο σθένος, αυτοπεποίθηση και επιμονή, ώσπου να επιτύχει την επανένωση των Γλυπτών. Παράλληλα, δεν απεμπολεί το δικαίωμά της να συνεχίσει τη διεκδίκηση και δια της νομικής οδού, εάν και όποτε αυτό κριθεί σκόπιμο ή αναγκαίο.

